

vanskeligt at foretage en Realisation af den Tanke. Man endte da med at fastslaa den Ordning, vi have levet paa i det væsentlige, ved kongelig Anordning. Det er naturligt og rigtigt, at man nu ordner Sagen ved Lov, og det ærede Medlems Meningsfælle, som sidst havde Ordet, ligesom den ærede Ordfører for Højre i disse Sager var ogsaa enig i, at det var rigtigt, at Officererne gik ud og ind i Krigsministeriet. Det er der i Virkeligheden heller ikke tror jeg, naar man kender Forholdene og vil have Sagen ordnet paa bedste Maade, noget at indvende imod.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Avancementet skal jeg sige til det ærede Medlem, at her er jo indført den Bestemmelse, at Officererne i Krigsministeriet i Fredstid ikke atter kunne træde ind i Nummer i Hæren, naar de ere avancerede mer end en Grad. Det vilde være unaturligt, om de kunde sidde og avancere flere Grader i Ministeriet og saa i Fredstid gaa ud i højere Poster uden at have gjort praktisk Tjeneste. Denne Bestemmelse er truffen netop i Overensstemmelse med den Betragtning, som det ærede Medlem gjorde sig til Talsmand for. At man saa har holdt Tilfældet i Krigstid udenfor, er en Sag for sig. Det er maaske overflødigt, men det er jo rart at have al den Frihed, det er muligt at faa i Krigstid; da har man Grund til at tage alle Kræfter i Brug.

Til det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Schack) skal jeg sige, at han har nogen Ret i, at Affattelsen af § 4, sidste Stykke, af Lovforslaget om Marineministeriets Personale er ikke saa klar, som den burde være, henset til den Bestemmelse, som staar i Søværnsloven; men Skade gør den i og for sig ikke. Imidlertid skal jeg gerne tage under Overvejelse, om man skal slette den Bestemmelse for Marinens Vedkommende eller ændre den.

**Formanden:** Folketingsmanden for Odense Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

**Halsted:** Jeg vil gerne til den højtærede Forsvarsminister sige, at naar han finder det urimeligt, om de i Krigsministeriet ansatte Officerer i Fredstid kunde gaa ud og ind efter at have avanceret en hel Række Grader, saa er det endnu mere urimeligt at tænke sig, at de i Krigstid skulde kunne overtage de øverste Poster,

naar de overhovedet ingen praktisk Tjeneste have gjort i f. Eks. 10—20 Aar. Jeg skønner derfor ikke rettere end, at denne Bestemmelse her i altfor aabenbar Grad tager Sigte paa at kunne lade en Mand, der er kommen ind i Krigsministeriet, for at tage et Eksempel, som ung Kaptajn og sidder der, som jeg sagde, til han bliver Generalløjtnant, blive sendt ud for at overtage en Division eller Overkommando, fordi han staar lige op ad alle de Faktorer, som bestemme, hvem der skal overtage den. Efter min Mening er det saa urimeligt, at det er utilladeligt, at det staar der. Men det er ogsaa ganske unødvendigt. For jeg benægter ikke, at en Mand, der har siddet en lang Aarrække i Krigsministeriet i forskellige Kontorer, kan gøre fortræffelig Tjeneste paa et eller andet Punkt under en Krig; men saa tager man ham, enten det staar her eller ej. Men her bliver der givet Anvisning paa, at en Kontorofficer vil være den naturligste Fører i Krig, og det faar man ikke mig til at tro paa.

**Parkov:** I Anledning af den højtærede Forsvarsministers Bemærkninger vil jeg gerne sige, at jeg ved at fastholde eller forsøge paa at fastholde den Affattelse, Folketinget i sin Tid i 1905 selv har været med til, nemlig at den Officer, der blev ansat i en Stilling i Ministeriet, ikke skulde kunne avancere ud over en Grad over den, han beklædte, da han traadte ind i Ministeriet, ingenlunde havde til Hensigt at afskære disse Mænd fra at forfremmes. Ingenlunde! Men hvis de egne sig til Forfremmelse og have saa megen Interesse for Tjenesten i Vaabnet, at de ønske Forfremmelse i Vaabnet, skulde de midlertidig træde ud af deres Stilling i Ministeriet og ligesom deres Kammerater fyldestgøre de almindelige Betingelser, som ere stillede for Forfremmelse, og saa kunne de forfremmes og atter rykke ind i Ministeriet i deres tidligere Pladser. Det er ingenlunde for at forhindre, at de skulde kunne avancere endda til de allerøverste Pladser, men for at gøre det muligt, at de skulde gaa samme Vej og tilfredsstille de samme Betingelser som de Officerer, der gøre Tjeneste i Vaabnene. Dette forekommer mig at være ganske i Overensstemmelse med, hvad Folketinget i sin Tid, i 1905, krævede. Jeg er derfor vedblivende af den Anskuelse, at det er rigtigt, at Lovforslaget gøres til Genstand for Overvejelse i et Udvalg.